

Peter Schwindt

Justin Time

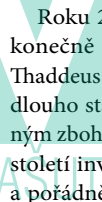
I.

Internátní škola Thaddeuse Bircha v Brightonu byla klasickým výchovným zařízením britského typu: honosným, drahým a velice tradicionalistickým. Než se panské sídlo Preston Manor změnilo v soukromou školu, sídlilo v něm muzeum, které obyvatelé lázeňského města srdečně opomíjeli. Občas však do něj zabloudili nějakí ti turisté. Rodičové dbali vzdělání svých ratolestí a jejich otrávené ratolesti šoupali nohama po vrzajících parketách a takřka s nezájmem naslouchali výkladu aristokraticky huhňajících průvodců, kteří povídali o všelijakých podružnostech z vlády krále Edwarda.

Většinu z nich dějiny nijak zvlášť neoslovovaly. Do muzea se v podstatě šlo jen proto, aby se i o prázdninách udělalo něco pro školu. Koho ostatně zajímá, kdy kdo a kde žil: Minulost přece již minula, a tak by tomu také mělo být, třebaže vzpomínky na jakési staré, dobré časy nabývají s přibývajícím věkem stále růžovější barvy.

Roku 2184 bylo muzeum pro nedostatek zájmu konečně uzavřeno. A necelé dva roky nato v něm Thaddeus Birch otevřel internátní školu, která se zanedlouho stala v zemi pojmem. Birch patřil k těm četným zbohatlíkům, kteří v polovině dvacátého druhého století investovali do průmyslového využití Měsíce a pořádně na tom zbohatli. Byl to člověk staromódního ražení a zapřisáhlý nepřítel veškerých novot. S nechápavým zděšením odsoudil fakt, že roku 2085 byla britská monarchie obyčejným referendem zcela jednoduše zrušena, a nikdo by mu nevymluvil, že takové katastrofě by se bylo zabránilo, kdyby se občanům dostalo solidnějšího vzdělání.

Birch nepil alkohol, nekouřil doutníky, nejedl maso a každé ráno – i v zimě – se koupal v moři. Díky střídavému a zdrženlivému způsobu života se dožil přímo biblického věku 124 let.

I nyní, v roce 2385, se v této internátní škole připravovaly děti na život podle jeho pedagogických ideálů – za nemalé peníze.

Od ranních koupelí v moři se však už naštěstí upustilo.

Justin Time byl zřejmě jediný žák této školy, který se netěšil na prázdniny. Opíral se o plot u zahradního domku a sledoval, jak spolužáci míří s kufry ke vznášedlům, která ucpala příjezdovou plochu, jak se vítají s rodiči a jeden po druhém odjíždějí.

Kdo chtěl být *in*, trávil letos dovolenou jako pasetec ve Vnitřním Mongolsku, podřimoval na pláži někde na Aleutách anebo poznával Evropu. Ne, nejedná se o tiskovou chybu, ale o měsíc Jupiteru, na kterém ti skutečně zámožní měli i rekreační sídlo.

Justin Time navštěvoval Internátní školu Thaddeuse Bircha už sedm let. Dobrovolně chodil v podivném stejnokroji, sestávajícím z hnědého tvídového sáčka, z pumppek z téhož materiálu a z kravaty v barvách školy. Vyučování se účastnil s radostí, na hodiny se pečlivě připravoval, domácí úkoly dělal s chutí a ve sportu byl naprostá nula.

Nudný šprt, mysleli si o něm nováčci, když se v prvních dnech s Justinem seznámili. Brzy však zjistili, jak se mýlili. Justin totiž bořil veškeré předsudky a ve skutečnosti byl jedním z nejoblíbenějších chlapců v Internátní škole Thaddeuse Bircha.

Jenže co je mu to platné, když musí v Preston Manor trávit sám už sedmé, nekonečně dlouhé letní prázdniny.

S povzdechem opustil pozorovací stanoviště u plotu a dlouhými kroky přešel k zahradnímu domku, který obýval kapitán Nurmi. Domek byl dobře udržovaný, růžemi porostlý přístavek hlavní budovy a podobal se spíše místu odpočinku nějaké starší dámy než příbytku bývalého finského námořníka. Justin zatahal za zvonek.

„To jsi ty, Justine?“ ozvalo se v domovním telefonu. „Pojď dozadu. Jsem v dílně.“ Justin otevřel branku

a vstoupil do zahrady, která byla přinejmenším stejně dobře udržovaná jako přední strana domu. Velká jablonoň, pod níž stála lavička, nešetřila stínem. Také zde kvetly samé růže.

Dveře kůlny byly jen přivřené. „Jen dál, jen dál!“ ozvalo se zevnitř.

Pokud by však někdo očekával, že pořádek pokračuje i v kůlně, byl by značně překvapen. Všude se v ní válela kladiva, kleště, šroubováky a náhradní díly, jejichž původ a účel Justin neznal. Na stole pod oknem byl rozbraný starý zásobník teplé vody, do nějž rez vyžrala dva, na pěst velké otvory. Ze skoly zásobník zaručeně nebyl, protože škola měla už dobrých sto let vlastní teplárnu, která kromě vytápění zajišťovala i horkou vodu. Justin se už dávno přestal zajímat, k čemu to všechno kapitán vlastně potřebuje. Usoudil, že se jedná o člověka, který se jen těžko loučí s věcmi.

Vstoupil a hned se rozkašlal. Hustý dým z dýmky halil vše do nasládlé mlhy. Kapitán, školník a údržbář v jedné osobě a zároveň Justinův nejlepší přítel, krátce vzhlédl od pracovního stolu.

„Už jsem na tebe čekal. Hele, koukej!“ Před sebou měl podivnou olivově zelenou krabici s dlouhou anténou a dvěma popruhy. Vypadala poněkud jinak než šrot, jímž se obvykle zabýval.

„Co to má jako být?“ zeptal se Justin.

Kapitán se usklíbl. „Co bys řekl?“

Justin se podrbl na hlavě. Měl pocit, že někde už něco takového viděl. „Nemám ani zdání. Ale když

už mám hádat, tak bych si tipnul na starou vysílačku.“

Nurmi na něj překvapeně pohlédl. „Klobouk dolů! Objevil jsem to v jedněch starožitnostech u Kensington Gardens. Na to, že má už čtyři sta padesát let, je v docela perfektním stavu. Elektronky pochopitelně dávno odesly. Většinu času teď trávím hledáním nějaké náhrady. Schéma mi taky chybí, ale objevil jsem antikvariát, kde mají ty nejpodivnější věci.“

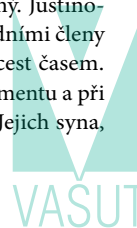
„A k čemu je něco takového dobré?“ zeptal se skepticky Justin.

Kapitán se jen pousmál. „A co když bude přijímat zprávy z minulosti? Kdo ví?“ Otřel si ruce do starého hadru. „Copak? Nevypadáš, jako by ses na příští dva měsíce nějak zvlášť těšil.“

Justin si svlékl sako. V dílně bylo větší horko než venku. Rozmrzele si vrazil ruce do kapes a kopl do šroubku na podlaze.

„Víte, nechci, abyste mě špatně pochopil. Ne že by s vámi nebyla legrace. Ale někdy bych chtěl už konečně něco zažít. Ostatní jedou k Uranovým prstencům, a já tady léto co léto opravuju staré diesellové generátory a motocykly.“

Kapitán si nacpával dýmku a rozvážně přikývl. Chlapcův příběh znal lépe než kdokoli jiný. Justinovi rodiče Avery a Annie Timeovi byli předními členy týmu AION, který se zabýval možnostmi cest časem. Dobrovolně se přihlásili k prvnímu experimentu a při něm zmizeli. Stalo se to před sedmi lety. Jejich syna,

slavného „sirotky času“, hned nato uklidili za zdi exkluzivní internátní školy. Zde byl chráněn před tiskem a zvědavci, nikoli však před nudou, již přinášela ustavičná izolace.

Nurmi už chtěl něco namítnout, ale Justin jen mávl rukou. „Však já vím. Nic neříkejte. Já se s tím srovnám. Jako každý rok.“ Otočil se ke kapitánovi zády a začal se hrabat v hromadě kabelů. Nurmiho měl moc rád, a proto nechtěl, aby viděl, s jak pramalým nadšením se dává do práce. „To je fuk,“ řekl pevným hlasem a snažil se soustředit na součásky před sebou. „S čím tedy začneme?“

O tři hodiny později odjel i poslední spolužák. Justin se chtěl ještě před večerí osprchovat. Už zase to cítil: tu zvláštní, odpornou atmosféru léta.

Zatímco venku zářilo slunko, ptáčci cvrlikali a lidé si po práci zašli na pivečko na Západní molo, jeho kroky se opět rozléhaly v této kryptě. Zazděn zaživa a se třemi jídly denně – přes prázdniny samoobsluha. Byl sám v ložnici, kde spalo jinak padesát hochů a kde bylo asi tolik soukromí, kolik kyslíku na Měsíci. Čekal ho dlouhatánský večer, který se dal vyřešit jedině tím, že si půjde brzy lehnout a všechno zaspí.

Zrovna si stahoval košili přes hlavu, když na nočním stolku zapípal terminál.

Nic ho nemohlo více překvapit. Zpráva! Pro něj. Nervózně stiskl příjem a četl:

Milý Justine, možná Tě překvapuje, že Ti píši. Musím však přiznat, že mě soužilo špatné svědomí. Půjdu rovnou k věci: Chtěl jsem se tě zeptat, zda bys nechtěl strávit prázdniny u mě. Doufám, že během několika málo týdnů dokážu dohnat ledacos z toho, co jsem v posledních letech zmeškal.
Moc Tě zdraví strejda Chester.

P. S. S penězi na cestu si starosti nedělej. S touto zprávou odešlo na Tvé konto dost, aby se vyrovnalo i dlužné školné.

Justina zpráva tak překvapila, že si ji přečetl ještě dvakrát. O strýci Chesterovi neslyšel několik let. Po pravdě řečeno si už na něj skoro nevzpomínal. Pouze věděl, že Chester spolupracoval s rodiči na cestách časem, na projektu AION.

Rychle se podíval na hodinky. Už bude sedm. Možná by v jídelně ještě chytil ředitelku. Vytiskl si zprávu, proběhl ložnicí, seběhl po schodech, zahrnul prudce do vstupní haly a – div se s doktorkou Zimmerliovou nesrazil.

„Justine! Já myslela, že jsi ještě u kapitána. Co se stalo? Připadáš mi nějak rozrušený!“

Celý bez dechu jí strčil dopis pod nos.

„Co to má být?“ Nasadila si starožitné brýle, které nosila na řetízku kolem krku.

„Pozvání od strýce Chestera. Zve mě k sobě na prázdniny!“

